

Nálunk folyik a fegyverbegyűjtés

Tegnap délelőtt egy nemzetközi sajtótájékoztatón, melyről lapunkban tudósítás olvasható, Tókécs László a következőket mondta: romániai agresszív nacionalista körök már azt hangoztatják, hogy az erdélyi magyarságtól össze kell gyűjteni a fegyvert. Hozzátette, körülbelül annyi fegyver lehet az erdélyi magyaroknál, mint nála, hiszen egy református püspök általában ritkán tart lakásán arzenált, zsebében stukkert... Azért idézem Tókécs László szavait, mert a romániai dolgok kísértetiesen hasonlítanak a magyarországiakhoz. Ha igaz, hogy az újságírók fegyvere a toll, akkor Magyarországon a magyar újságíróktól igenis megkezdték azok elvételét, összegyűjtését. Mert kérdelem én, hol vannak azok a nemzetinek mondható, jól kiejtett, pontos szavak a rádióból és a televízióból, amelyekhez az elmúlt esztendőben már-már kezdtünk hozzászokni? Valószínűnek tartom, hogy rövid időn belül föltehetem azt a kérdést is, hogy hol van a magyar nemzeti újságírás utolsó mohikánja, a Pest Megyei Hírlap, amelyiknek minden bizonnyal azt a jövőt szánták a fegyvergyűjtők, amelyet például a nemrégiben megszűnt Keresztény Magyar Vetésnek, Stelmár G. Ilona lapjának. Annyiban különbözik a mi helyzetünk a romániai magyarságtól, hogy nálunk igenis volt fegyver, nevezetesen a toll és a mikrofon, amelyektől sok pályatársam már elbúcsúzott, mi pedig — a jelek szerint — ezekben a nehéz napokban búcsúzunk. Ezek után nem marad számkra más, mint hogy kisebb-nagyobb csoportokba verődve, ha kell — immár mikrofon és toll nélkül, fegyvertele nélkül — pusztá kézzel készülünk a tusára, hiszen egyáltalán nem kizárt, most májd más módon törnek azok ellen, akik műsoraikkal, írásaikkal kivívták maguknak: fölkerültek a kultúrterroristák listájára. Emlékezzenek csak **Eörsi István** szavaira, aki a Kádár-rendszer bűnéül róttá fel, hogy ezekkel — mármint velünk, akik adott pillanatban a föl-emelkedés lehetőségét kereső fajtánk mellé álltunk — annak idején nem számoltak le.

(Vödrös)